

Latvijas Republikas tiesībsargs

Baznīcas iela 25, Rīga, LV-1010, tālr.: 67686768, e-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv, www.tiesibsargs.lv

Rīgā

20.04.2026. Nr. 1-6/5

Latvijas Republikas Satversmes tiesai
tiesa@satv.tiesa.gov.lv

Viedoklis Satversmes tiesas lietā Nr.2025-39-01

Tiesībsarga birojā tika saņemts Satversmes tiesas lēmums, ar kuru tiesībsardze atzīta par pieaicināto personu Satversmes tiesas lietā Nr. 2025-39-01 "Par Imigrācijas likuma 61.¹ panta otrās daļas 4.¹ punkta, 65.³ panta trešās daļas un 65.⁴ panta trešās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 92.panta pirmajam teikumam" un aicināta sniegt viedokli par apstrīdēto normu atbilstību Satversmes 92.panta pirmajam teikumam, kā ar sniegt viedokli par citiem jautājumiem, kuriem varētu būt nozīme Satversmes tiesā izskatāmajā lietā.

Par apstrīdētajām tiesību normām

Imigrācijas likuma 61 ¹.panta otrās daļas 4.¹ punkts paredz, ka lēmumā par ārzemnieka iekļaušanu sarakstā saskaņā ar Imigrācijas likuma 61.panta pirmo daļu iekļauj ziņas par Imigrācijas likuma 61.panta pirmajā daļā minēto nosacījumu izpildīšanās pamatojumu, ciktāl šāda pamatojuma norādīšana ir samērīga. Apstrīdētās Imigrācijas likuma 65.³ panta trešā daļa un 65.⁴ panta trešā daļa attiecīgi noteic, ka, ja pieteicēja pārstāvim nav speciālās atļaujas pieejai valsts noslēpumam, tiesa ieceļ par pieteicēja pārstāvi šajā procesa daļā Latvijā praktizējošu advokātu, kuram ir izsniegta speciālā atļauja pieejai valsts noslēpumam. Ja pieteicējs šādai pārstāvībai nepiekrīt, tiesa pārbauda ar valsts noslēpumu saistīto informāciju, nepiedaloties pieteicējam un viņa pārstāvim. Ja lēmums par ārzemnieka iekļaušanu to ārzemnieku sarakstā, kuriem ieceļošana Latvijā ir aizliegta, pieņemts, pamatojoties uz valsts drošības iestādes izlūkošanas vai pretizlūkošanas darbību rezultātā iegūto informāciju, tad pieteicēja pārstāvim izpaužamo valsts noslēpumu saturošas informācijas apjomu nosaka valsts drošības iestāde. Tiesa, izskatot lietu un pieņemot

spriedumu, nelemj par valsts noslēpuma subjekta iesniegtās klasificētās informācijas atbilstību valsts noslēpuma objekta statusam.

Par lietas pamatā esošajiem lietas apstākļiem

2025. gada 20. maijā iekšlietu ministrs pieņēma lēmumu par Vladislava Romaņenko (turpmāk – V.Romaņenko) iekļaušanu to ārzemnieku sarakstā, kuriem iecerēta Latvijas Republikā aizliegta. Lēmuma pamatojumā tika norādīts, ka V.Romaņenko ir kreisā ekstrēmisma un komunisma ideoloģijas atbalstītājs, un viņa līdzšinējās aktivitātes, kas mērķtiecīgi vērstas uz naida un nesaticības raisīšanu sabiedrībā, rada apdraudējumu Latvijas nacionālajai drošībai un sabiedriskajai iekārtai. 2025.gada 20.maijā V.Romaņenko saņēma e-pastu ar augstākminēto lēmumu un labprātīgi pameta Latvijas Republiku. Iekšlietu ministra lēmumu V.Romaņenko apstrīdēja Administratīvajā apgabaltiesā, un viņa tiesības tiesas procesā pārstāvēja pieaicināts advokāts. 2025.gada 8.jūlijā tiesa noraidīja V.Romaņenko lūgumu atklāt lēmuma pamatā esošo valsts noslēpumu saturošo informāciju. Lietas izskatīšanā pēc būtības gaitā tiesa daļa lietas apstākļus vērtēja V.Romaņenko aizstāvja klātbūtnē, bet daļu Iekšlietu ministrijas un Valsts drošības dienesta klātbūtnē, debatēs piedalījās gan pieteicēja advokāts, gan atbildētāju puses - IeM un VDD - pārstāvji. 2025.gada 18.jūlijā Administratīvā apgabaltiesa pasludināja spriedumu, ar kuru V.Romaņenko sūdzība tika noraidīta.

Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka apstrīdētās tiesību normas neatbilst Satversmes 92.panta pirmajā teikumā ietvertajām tiesībām uz taisnīgu tiesu, jo lēmuma pamatojuma ierobežotais apjoms un ierobežojums pašam ārzemniekam un viņa pārstāvim iepazīties ar valsts noslēpumu saturošo informāciju, liedz paust viedokli par lietas apstākļiem un sniegt pretargumentus par viņa aktivitāšu radīto apdraudējumu valsts drošībai. Turklāt arī aizstāvim, kuram izsniegta pielaide valsts noslēpumam, izpaužamo valsts noslēpumu saturošas informācijas apjomu nosaka valsts drošības iestādes.

Par apstrīdēto normu atbilstību Satversmes 92.panta pirmajam teikumam

Valstij ir tiesības kontrolēt ārzemnieku ieceļošanu un uzturēšanos tās teritorijā, un, pieņemot lēmumus imigrācijas jomā, ir jāievēro tās starptautiskās saistības cilvēktiesību jomā, kā arī jānodrošina, ka pamattiesību ierobežojumi ir noteikti ar likumu, tiem ir legītīms mērķis un tie ir samērīgi.

Izvērtējot konstitucionālajā sūdzībā izklāstītos apstākļus, jānoskaidro, kāda rakstura strīds ir pastāvējis starp sūdzības iesniedzēju V.Romaņenko un valsti, un kādas procesuālās garantijas valstij būtu šādā gadījumā pieteicējam jānodrošina, jo procesuālās garantijas, kas ietvertas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk - ECK) 6.pantā nav identiskas tām, ko garantē ECK Septītā protokola 1.pants.

ECK 13.pants noteic, ka "īkvienam, kura tiesības un brīvības, kas noteiktas šajā Konvencijā, tiek pārkāptas, ir efektīvas aizsardzības nodrošinājums valsts institūcijās, neskatoties uz to, ka pārkāpumu ir izdarījušas personas, pildot dienesta pienākumus". Gadījumā, ja tiesības vērsties tiesā netiek atzītas, saskaņā ar ECK 13.pantu un taisnīguma principu būtu nepieciešams, lai ir nodrošināta maksimāli efektīva alternatīva procedūra, kas dod iespēju personai īstenot savu tiesību aizsardzību. Valsts pienākums ir noteikt tādu lietas izskatīšanas kārtību, lai personas varētu taisnīgā un objektīvā tiesā efektīvi aizsargāt savas tiesības un likumiskās intereses.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa (turpmāk - ECT) ir secinājusi, ka lēmumi par ārzemnieku ieceļošanu, uzturēšanos un izraidīšanu neattiecas uz personas civiltiesiskajām tiesībām vai pienākumiem vai kriminālas apsūdzības noteikšanu pret personu ECK 6. panta 1.punkta nozīmē, tādēļ aplūkot sūdzību minētā panta kontekstā nav iespējams.¹ Tomēr tas nenozīmē, ka ārzemniekiem, attiecībā uz kuriem ir pieņemts ieceļošanas aizliegums, nav paredzētas garantijas pret iespējamem cilvēktiesību pārkāpumiem citos ECK protokolos. ECT ir norādījusi, ka ārzemniekiem izraidīšanas gadījumā papildus aizsardzībai, ko viņiem īpaši nodrošina ECK 3., 5. un 8. pants kopā ar 13. pantu, īpašās garantijas paredzētas ECK Septītā protokola 1. pantā. ECK Septītā protokola 1.pants paredz: "1. Ārvalstnieku, kurš likumīgi uzturas kādas valsts teritorijā, nedrīkst izraidīt no šīs valsts, izņemot gadījumus, kad tiek īstenots lēmums, kurš pieņemts saskaņā ar likumu, un viņam ir atļauts: a. iesniegt iemeslus, uz kuru pamata viņu nedrīkst izraidīt; b. pieprasīt savas lietas pārskatīšanu, un c. šajā nolūkā tikties ar atbildīgu amatpersonu vai šīs amatpersonas nozīmētu personu vai personām. 2. Ārvalstnieku var izraidīt pirms viņš izmanto savas tiesības, kas noteiktas šī panta 1. apakšpunkta a., b. un c. punktos, ja izraidīšana ir nepieciešama sabiedriskās kārtības nodrošināšanai vai balstās uz valsts drošības interešu ievērošanu."

¹ "Rokasgrāmata par Eiropas tiesībām patvēruma, robežu un imigrācijas jomā", [ES Pamattiesību aģentūra](#), ES Publikāciju birojs, 2020.gads, 172 lpp.

ECK Septītā protokola 1.panta garantijas attiecas tikai uz ārzemniekiem (tai skaitā arī tiem, kas tiek izraidīti no valsts drošības un sabiedriskās kārtības nodrošināšanas apsvērumu dēļ), kuri likumīgi uzturas valsts teritorijā, kas ir ratificējusi šo protokolu².

Ņemot vērā, ka pieteicējs Latvijas Republikā līdz izraidīšanai uzturējās legāli, un Latvija ir ratificējusi un parakstījusi ECK Septīto protokolu, šajā Satversmes tiesas lietā iespējamais pieteicēja cilvēktiesību aizskārums būtu aplūkojams, izvērtējot ECK Septītā protokola 1.pantā ārzemniekiem noteiktās garantijas.

ECK Septītā protokola Skaidrojošajā ziņojumā attiecībā uz 1.panta 1.punkta tvērumu ir norādīts sekojošais:

I. a) apakšpunktam “tiesības iesniegt iemeslus, uz kuru pamata viņu nedrīkst izraidīt” - šī garantija ir attiecīgās personas tiesības iesniegt iemeslus viņa neizraidīšanai. Nosacījumi, kas reglamentē šo tiesību īstenošanu, ir valsts tiesību aktu jautājums. Iekļaujot šo garantiju atsevišķā punktā, mērķis ir skaidri norādīt, ka ārzemnieks to var izmantot, pirms viņš var izskatīt savu lietu;

II. b) apakšpunktam “pieprasīt savas lietas pārskatīšanu” - šī garantija ir attiecīgās personas tiesības uz viņa lietas izskatīšanu. Tam nav obligāti nepieciešama divu posmu procedūra dažādās iestādēs, bet tikai tas, ka kompetentajai iestādei būtu jāpārskata lieta, ņemot vērā attiecīgās personas iesniegtos iemeslus neizraidīšanai. Ievērojot šo un c) apakšpunktu, lietas izskatīšanas veids ir atstāts valsts tiesību aktu ziņā. Dažās valstīs ārzemniekam pēc viņa lietas izskatīšanas ir iespēja pārsūdzēt pieņemto lēmumu;

III. c) apakšpunktam “šajā nolūkā tikties ar atbildīgu amatpersonu vai šīs amatpersonas nozīmētu personu vai personām” - šis apakšpunkts nosaka prasību, lai attiecīgajai personai būtu tiesības uz to, ka viņa vārdā viņa lieta tiek iesniegta kompetentajai iestādei vai šīs iestādes izraudzītai personai vai personām. “Kompetentā iestāde” var būt valsts pārvaldes vai tiesu iestāde. Turklāt “kompetentajai iestādei” lietas izskatīšanas nolūkā nav jābūt iestādei, kuras kompetencē ir pieņemt galīgo lēmumu par izraidīšanu. Tādējādi kārtība, kādā tiesa, kas izskatījusi lietu saskaņā ar b) apakšpunktu, izteic izraidīšanas ieteikumu valsts pārvaldes iestādei, kuras kompetencē ir pieņemt galīgo lēmumu, atbilstu šim pantam. Tāpat šāda kārtība nebūtu pretrunā šā panta vai Konvencijas 14. panta prasībām attiecībā uz valsts tiesību aktiem noteikt atšķirīgas procedūras un

² Latvija minēto protokolu ir parakstījusi 1997.gada 21.martā un ratificējusi 1997.gada 27.jūnijā.

noteikt atšķirīgas iestādes noteiktām lietu kategorijām ar nosacījumu, ka pantā ietvertās garantijas visādā citādā ziņā tiek ievērotas. Papildus Skaidrojošā ziņojumā tiek uzsvērts, ka pants negarantē ārzemniekam vai viņa pārstāvim tiesības fiziski piedalīties viņa lietas izskatīšanā. Visa procedūra var būt noteikta rakstveidā, mutiska uzklauššana nav vajadzīga.³

Ņemot vērā, ka konkrētajā Satversmes tiesas lietā izskatīšanas fokusā ir gadījums, kur ārzemnieks tiek izraidīts no valsts drošības apsvērumu dēļ, svarīgi būtu atzīmēt, ka parasti izraidāmajiem ārzemniekiem, pirms viņi tiek izraidīti, ir jābūt tiesībām izmantot savas tiesības saskaņā ar Septītā protokola 1.panta 1.punkta a), b) un c) apakšpunktiem. Tomēr Septītā protokola 1.panta 2. punkts pieļauj izņēmumus, paredzot gadījumus, kad izraidīšana pirms šo tiesību izmantošanas tiek uzskatīta par atļautu un nepieciešamu sabiedriskās kārtības interesēs vai kad tiek piemēroti valsts drošības apsvērumi. Šie izņēmumi ir jāpiemēro, ņemot vērā samērīguma principu, kas definēts ECT judikatūrā. Valstij, kas atsaucas uz sabiedrisko kārtību un valsts drošību, lai izraidītu ārvalstnieku pirms iepriekš minēto tiesību īstenošanas, jāspēj pierādīt, ka šis ārkārtas pasākums konkrētajā gadījumā vai lietu kategorijā bija nepieciešams. No otras puses, ja izraidīšana notiek valsts drošības apsvērumu dēļ, tas pats par sevi jāuzskata par pietiekamu pamatojumu. Tomēr abos gadījumos attiecīgajai personai pēc izraidīšanas būtu jābūt tiesīgai izmantot ECK Septītā protokola 1.panta 1. punktā noteiktās procesuālās garantijas.

Konkrētajā Satversmes tiesas lietā V.Romaņenko pēc iekšlietu ministra lēmuma saņemšanas ir brīvprātīgi pametis valsti, ir apstrīdējis minēto lēmumu tiesā, un ir izmantojis aizstāvja palīdzību tiesas procesā, tādējādi izmantoja izraidīšanā viņam garantētās cilvēktiesības.

Satversmes 92.panta pirmais teikums ir konkretizējams kopsakarā ar ECK normām, t.i. ECK Septītā protokola 1.pantu, nodrošinot normu savstarpēju harmoniju.⁴

Satversmes 92.panta pirmais teikums garantē, ka ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. Satversmes 92.pantā minētais jēdziens "taisnīga tiesa" ietver divus aspektus, proti, "taisnīga tiesa" kā neatkarīga tiesu varas institūcija, kas izskata lietu, un "taisnīga tiesa" kā pienācīgs, tiesiskai valstij atbilstošs process, kurā šī lieta tiek izskatīta. Šajā tvērumā ietilpstošie elementi ir pušu līdztiesība, kas nodrošina līdzvērtīgas iespējas izklāstīt lietas apstākļus un iesniegt pierādījumus, tiesības tikt uzklauštam, kas ietver indivīda iespējas izteikties pirms

³ [Explanatory Report to the Protocol No. 7 to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms](#). Council of Europe. European Treaty Series No. 117, 1984.

⁴ Satversmes tiesas 2017.gada 10.februāra sprieduma lietā Nr.2016-06-01 29.2.punkts.

tiesību skaroša lēmuma pieņemšanas, saņemt kvalificētu aizstāvja palīdzību un citi elementi. Konkrētā strīda ietvaros V.Romaņenko aizstāvis norāda, ka procesā nav līdzsvarota pušu, t.sk. pieteicēja pārstāvja, līdztiesība un tiesības tikt uzklautam, jo nav nodrošināta pieeja valsts noslēpumu saturošai informācijai, kas var būt pamats pretargumentu sagatavošanai.

Satversme tieši neparedz gadījumus, kuros tiesības uz taisnīgu tiesu var ierobežot, tomēr tās nav absolūtas, un šīs tiesības var tikt ierobežotas tiktāl, ciktāl tās netiek atņemtas pēc būtības.

Pieeja ierobežotas pieejamības, slepenai informācijai neietilpst jebkura cilvēka pamattiesībās, un valstij ir plaša rīcības brīvība, izvēloties pasākumus valsts noslēpuma aizsardzībai, tomēr tas nenozīmē, ka valsts noslēpuma aizsardzības procesā valsts drīkst pilnībā ierobežot personu subjektīvās tiesības un likumiskās intereses, kuras noteiktas Satversmes 92.pantā.

Lai noskaidrotu, vai apstrīdētajās tiesību normās noteiktais pamattiesību ierobežojums atbilst Satversmes 92.pantam, nepieciešams noteikt, vai šis pamattiesību ierobežojums ir noteikts ar pienācīgā kārtībā pieņemtu likumu, vai tam ir leģitīms mērķis un vai ierobežojums noteikts samērīgi.

Satversmes tiesas lietā nav strīds, ka apstrīdētās normas ir pieņemtas un izsludinātas, ievērojot normatīvajos aktos noteikto kārtību, un cilvēktiesību ierobežojums ir noteikts ar pienācīgā kārtībā pieņemtu likumu.

Analizējot leģitīmo mērķi apstrīdētajās normās, jānorāda, ka pamattiesību ierobežojuma leģitīmais mērķis ir valsts drošības un demokrātiskas valsts iekārtas aizsardzība.

Vērtējot, vai cilvēktiesību ierobežojums ir noteikts samērīgi, būtu jānoskaidro, vai apstrīdēto normu leģitīmā mērķa sasniegšanai izraudzītie līdzekļi ir piemēroti, vai leģitīmo mērķi nevar sasniegt ar indivīda tiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem un vai ierobežojums ir atbilstošs, proti, labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par indivīda tiesībām nodarīto kaitējumu.

Apstrīdētajās tiesību normās noteiktie ierobežojumi ir piemēroti legītimā mērķa sasniegšanai, tie ir nepieciešami un atbilstoši tālāk minēto apsvērumu dēļ.

Iekšlietu ministra lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar Imigrācijas likuma 61. panta pirmās daļas 2. punktu⁵, nav konkrēti jānorāda personas darbības, kas rada draudus valsts drošībai⁶.

Imigrācijas likuma 61. un 61.¹ pants ir uzskatāmi par speciālajām tiesību normām attiecībā pret Administratīvā procesa likumu. Šāds izņēmums no vispārējās administratīvā procesa kārtības ir attaisnojams, jo detalizētas informācijas atklāšana var kaitēt valsts drošības interesēm, piemēram, atklājot operatīvās darbības metodes, taktiku vai informācijas avotus, kas ir valsts noslēpums.

Vadoties no ECT lietā “Muhammad un Muhammad pret Rumāniju” paustajām atziņām⁷, ka ārzemniekam izpaužamās informācijas apjoms katrā konkrētā gadījumā būs individuāli nosakāms, ir jāpārbauda, vai nacionālās tiesas nav atteikušas izskatīt pieteikumu pēc būtības un ārzemniekam ir bijis pieejams minimāls informācijas apjoms par izraidīšanas iemesliem, attiecībā uz konstitucionālās sūdzības iesniedzēju secinu, ka iekšlietu ministrs skaidri ir norādījis lēmumā par V.Romaņenko iekļaušanu to ārzemnieku saraksts, kuriem ieceļošana Latvijā Republikā aizliegta, minimālo informācijas apjomu, kas pietiekami skaidri apraksta darbības, kas apdraud valsts drošību un sabiedrisko kārtību; V.Romaņenko, iebilstot pret pamatojumu, varēja iesniegt savus iebildumus un pierādījumus, viņam nebija ierobežota pieeja tiesai, un tiesu kontrolē nav saskatāmas pazīmes, kas liecinātu par formālu pieeju.

ECT prakse apstiprina, ka sacīkstes principu var ierobežot, ja tas ir stingri nepieciešams valsts drošības interesēs, ar nosacījumu, ka tiek ievēroti atbilstoši kompensējošie mehānismi⁸. Līdzīgi secinājusi arī Satversmes tiesa, norādot, ka, lai nodrošinātu valsts noslēpumu saturošas informācijas aizsardzību, var tikt noteikti procedūras ierobežojumi, piemēram, var noteikt, ka valsts noslēpumu saturošu pierādījumu pārbaudē nepiedalās lietas dalībnieki vai viņu pārstāvji, vai arī noteikt, ka šāda informācija lietas dalībniekiem tiek sniegta ierobežotā apjomā vai aprakstoši. Konkrētajā lietā attiecībā uz V.Romaņenko, ir atzīts, ka izlūkošanas (pretizlūkošanas) informācijas izpaušana ir saistīta ar tik lielu valsts drošības risku, ka šī informācija ir atzīstama par valsts

⁵ [Imigrācijas likums](#)

⁶ Satversmes tiesas 2020.gada 25.septembra sprieduma lietā Nr.2019-35-01 15.2. punkts.

⁷ ECT 2020.gada 15.oktobra sprieduma lietā “Muhammad un Muhammad pret Rumāniju” 120., 130.- 131., 139., 151., 163., 170.punkti.

⁸ ECT 2017.gada 19.septembra sprieduma lietā “Regner pret Čehijas Republiku” 147.-149.punkti.

noslēpumu, tādēļ šajā aspektā apstrīdētās normas V.Romaņenko cilvēktiesības ierobežo tiktāl, ciktāl nepieciešams ar šo informāciju aizsargāt valsts drošības intereses.

Pušu aizstāvības spēku līdzsvarošanai Satversmes tiesas lietā aplūkotajā strīdā, valstī izveidotais mehānisms līdzsvaro personas, kura iekļauta to personu sarakstā, kuriem ieceļošana Latvijas Republikā aizliegta, tiesības uz aizstāvību, nosakot Imigrācijas likumā, ka gadījumos, ja pieteicēja pārstāvim nav speciālās atļaujas pieejai valsts noslēpumam, tiesa ieceļ par pieteicēja pārstāvi šajā procesa daļā Latvijā praktizējošu advokātu, kuram ir izsniegta speciālā atļauja pieejai valsts noslēpumam. Ja lēmums par ārzemnieka iekļaušanu to ārzemnieku sarakstā, kuriem ieceļošana Latvijas Republikā ir aizliegta, pieņemts, pamatojoties uz valsts drošības iestādes izlūkošanas vai pretizlūkošanas darbību rezultātā iegūto informāciju, tad pieteicēja pārstāvim izpaužamo valsts noslēpumu saturošas informācijas apjomu nosaka valsts drošības iestāde. Pat ja advokātam ir speciālā atļauja pieejai valsts noslēpumam, tiesa drīkst ierobežot viņa pieeju materiāliem, ja tie ietver sensitīvas ziņas par izlūkošanas un pretizlūkošanas procesu un metodēm⁹, vai ļaut aizstāvim piedalīties lietā pierādījumu pārbaudē tiktāl, cik tas neatklāj operatīvā darba taktiku un informācijas avotus¹⁰.

Lai arī personai un tās aizstāvim ir ierobežota pieeja informācijai, tas nenozīmē, ka iestāžu rīcība valstī netiek kontrolēta. Šo kontroli veic tiesa, taču tās loma ir specifiska. Tiesas uzdevums nav izvērtēt draudus pēc būtības, bet gan pārbaudīt, vai kompetentās iestādes nav rīkojušās patvaļīgi¹¹. Šī pārbaude notiek, tiesai iepazīstoties ar valsts noslēpumu saturošo informāciju (piemēram, drošības iestāžu atzinumiem un operatīvās darbības materiāliem) slēgtā tiesas sēdē¹², un tiesa spriedumā neatspoguļo informāciju, kas ir valsts noslēpuma objekts, bet norāda, ka tā ir izvērtēta¹³.

Piekrītu Saeimas atbildes rakstā paustajam, ka nav saskatāmi saudzējošāki līdzekļi leģitīmā mērķa sasniegšanai, un labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par V. Romaņenko tiesībām nodarīto kaitējumu, kā arī secinu, ka Satversmes tiesas lietā Nr.2025-39-01 V. Romaņenko Satversmes

⁹ Senāta Administratīvo lietu departamenta 2021.gada 16.jūlija spriedumā lietā Nr.SA-1/2021.

¹⁰ Skat. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta spriedumu lietā Nr.SA-1/2017.

¹¹ Skat. 2015.gada 23.decembra Administratīvā rajona tiesas sprieduma lietā Nr.A420255715 9.punktu un Latvijas Republikas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2021.gada 16.jūlija sprieduma lietā Nr. SA-1/2021 8.punktu.

¹² Skat. Senāta 2021.gada 16.jūlija sprieduma lietā Nr.SA-1/2021 7.punktu, Senāta 2021.gada 2.novembra sprieduma lietā Nr.SA-3/2021 8.punktu, 2015.gada 23.decembra spriedumu lietā Nr.A420255715 9.punktu.

¹³ Skat. piemēram, APL 108.1. punktu, kā arī Senāta Administratīvo lietu departamenta 2021.gada 7.jūlija spriedumu lietā Nr.SA-2/2021 un 2021.gada 2.novembra spriedumu lietā Nr.SA-3/2021, Latvijas Republikas Augstākā tiesas 2018.gada 4.jūnija spriedumu lietā Nr.SA-1/2018, 2015.gada 23.decembra Administratīvā rajona tiesas spriedumu lietā Nr. A420255715.

92. pantā garantētās tiesības uz taisnīgu tiesu nav tikušas sašaurinātas tādā mērā, ka ir tikušas atņemt pēc būtības.

Apkopojot iepriekš minēto, uzskatu, ka Imigrācijas likuma 61.¹ panta otrās daļas 4.¹ punkts, 65.³ panta trešā daļa un 65.⁴ panta trešā daļa atbilst Latvijas Republikas Satversmes 92.panta pirmajam teikumam.

Ar cieņu
tiesībsardze

Karina Palkova